



## Arrest

nr. 69 624 van 6 november 2011  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en  
asielbeleid.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 november 2011 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 28 oktober 2011 houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), diezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 november 2011 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 november 2011 om 10.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

## 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 11 oktober 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid nam op 28 oktober 2011 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

*“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd*

*aan de persoon die verklaart te heten*

*(...)*

*die een asielaanvraag ingediend heeft.*

### **REDEN VAN DE BESLISSING:**

*België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van art 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Betrokkene heeft op 11/10/2011 samen met haar echtgenoot D.(...) R.(...) een asielaanvraag ingediend in België. Betrokkene verklaarde op 11/10/2011 in België te zijn aangekomen. Zij verklaarde eveneens de Russische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 23/03/1 976. Uit het Eurodac verslag van 11/10/2011 blijkt dat betrokkene asiel heeft aangevraagd op 14/08/2009 in Polen, op 12/07/2010 in Frankrijk en op 23/09/2010 in Zwitserland. Betrokkene verklaart tijdens haar verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 24/10/2011 dat zij in Polen, Frankrijk en Zwitserland asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaart dat zij Tsjetsjenië verliet in augustus 2009 en dat ze per trein naar Polen reisde via Moskou en Brest. Na een verblijf van 8 maanden in Polen reisde ze door naar Frankrijk met een taxi. Betrokkene verklaart dat ze 3 maanden in Frankrijk verbleef. Daarna reisde ze door naar Zwitserland met de trein waar ze ongeveer een jaar verbleef. Betrokkene verklaart dat ze vanuit Zwitserland verder reisde naar Frankrijk met de trein. Vanuit Frankrijk reisde ze verder naar België. Betrokkene verklaart dat al haar asielaanvragen afgewezen werden. Ze kan zich niet herinneren wanneer. Betrokkene verklaart tijdens haar verhoor dat haar man achtervolgd werd in Polen. Hij heeft volgens haar zelfs twee maanden niet thuis overnacht in Polen uit angst. Betrokkene geeft geen verdere details over de achtervolging of de angst van haar man. Op 25/10/2011 werd er een terugnameverzoek ingediend van de Belgische overheid bij de Poolse autoriteiten. De Poolse overheid heeft op datum van 27/10/2011 ingestemd met de vraag tot terugname van betrokkene en haar man. Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betreffende de door de betrokkene geuite vrees voor de achtervolging van haar man en de angsten van haar man in Polen dient de betrokkene zich in geval van eventuele problemen inzake haar persoonlijke veiligheid en die van haar echtgenoot te wenden tot de bevoegde Poolse diensten. Er is afgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier geen enkele aanleiding om te stellen dat de bevoegde Poolse diensten de betrokkene en haar echtgenoot geen bijstand en bescherming zouden bieden. Wanneer aan betrokkene de vraag gesteld wordt of er specifieke redenen zijn waarom zij in België haar asielaanvraag wou indienen, antwoordt zij het de keuze van haar man was. Wegens haar ziekte zou haar man voor België hebben gekozen. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België, noch elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art 7 of art 15 is derhalve niet aan de orde. Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde de betrokkene dat zij migraine en een depressie heeft. Op 26/10/2011 stuurt de raadsman Meester Chihaoui Zouhaier van betrokkene een brief door, met als bijlage het medisch rapport van betrokkene opgesteld door de*

Federale Migratiedienst van Zwitserland en enkele medische voorschriften op naam van haar man naar Dienst Vreemdelingen Zaken. Aan de hand van voorgelegde documenten kan niet worden afgeleid dat deze verklaarde problemen een overdracht aan Polen zouden verhinderen en dat een overdracht aan de Poolse instanties een inbreuk zou zijn op artikel 3 van het EVRM. Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 32 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevoeg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Zij zal overgedragen worden aan de bevoegde Poolse autoriteiten. De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overname van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.”

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

2.2. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt betreffende het van rechtswege schorsend effect van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

2.3. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

*“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid*

*ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”*

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

*“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”*

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

*“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt. (...)*

*Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”*

2.4. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de Vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.5. *In casu* werd verzoekster op 28 oktober 2011 vastgehouden in het gesloten centrum 127bis in Steenokkerzeel met het oog op transfer naar Polen. De vordering werd ingesteld binnen de door 39/83 van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 5 dagen waardoor de gedwongen tenuitvoerlegging, die blijkens de gegevens uit het faxbericht van het terzake bevoegde bureau van de Dienst Vreemdelingenzaken nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, alvast dient te worden geschorst.

### 3. Over de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging

3.1. Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan

berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.1. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster sedert 28 oktober 2011 van haar vrijheid beroofd werd en verblijft in het centrum 1127bis in Steenokkerzeel. Het lijkt aannemelijk dat de behandeling van een eventuele vordering tot schorsing en nietigverklaring te laat zou komen waardoor het rechtsmiddel zijn effectiviteit dreigt te verliezen.

3.2.2. Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

3.3. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.2. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75). De

verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, §113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.3. In een eerste middel voert verzoekster een schending aan van artikel 2 van het EVRM in combinatie met artikel 13 van het EVRM. Verzoeker formuleert het als volgt:

*“Aangezien artikel 2 E.V.R.M. laat gelden dat ‘Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens de door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.*

*De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd te zijn met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld, dat absoluut noodzakelijk is:*

*a. ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;*

*b. teneinde een rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen;*

*c. teneinde in overeenstemming met de wet een oproer of een opstand te onderdrukken’*

*Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens merkt onderhavig artikel aan als zijnde het meest fundamentele artikel van het E.V.R.M., aangezien zij het recht op leven behelst, een recht zonder dewelke alle andere rechten en vrijheden geen bestaansredenen meer zouden hebben;*

*Dat onderhavig artikel de overheid verbiedt om daden te stellen die tot gevolg zouden hebben dat het recht op leven in het gedrang komt;*

*Dat de ‘indirecte derdenwerking’, de schending van artikel 2 E.V.R.M. door een particulier of een groep particulieren kan worden aangevoerd tegen een lidstaat, wanneer wordt aangetoond dat de schending (mede) te wijten is aan een gebrek aan bescherming vanwege die lidstaat in kwestie.*

*Dat op verzoeker de ‘aanvoeringslast’ rust;*

*Dat het begin van bewijs kan steunen op rapporten van Amnesty International en de International Human Rights Commission;*

*Met betrekking tot de bewijslevering van het risico kan gesteld worden dat in recente rechtspraak geen onderscheid wordt gemaakt tussen de vereiste bewijsstandaard in geval van een aantijging onder artikel 2 en die onder artikel 3 van het EHDH in geval van een uitlevering of uitwijzing;*

*Er dient bijgevolg op basis van substantiële elementen te worden aangetoond dat het gevaar op levensberoving reëel is en dat de overheden van de ontvangststaat niet in staat zijn om het risico op levensberoving in hoofde van verzoeker te voorkomen door voldoende bescherming te bieden;*

*1.2. Toepassing in onderhavig geval*

*Overwegende dat verzoeker aan verwerende partij voldoende op de hoogte is van de psychologische toestand van verzoekster;*

*Dat de gevolgen van de bestreden beslissing, m.n. de mogelijke verwijdering naar Polen, in hoofde van verzoekster gevoelens van onveiligheid en stress hebben veroorzaakt, die haar al zeer labiele psychologische toestand hebben doen degenereren;*

*Dat haar leven in het gedrang komt aangezien verzoekster suïcidaal is; Dat ze die bijkomende stress en die gevoelens van frustratie ten gevolge van de verwijdering naar Polen psychologisch niet kan verduren;*

*Een schending van 2 E.V.R.M. kan derhalve worden vastgesteld;”*

### 3.3.4. Artikel 2 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.

(...)”

3.3.5. Zoals verzoekster aanvoert, rust de bewijslast in de eerste plaats op diegene die een schending inroept van het recht op leven zoals beschermd door artikel 2 van het EVRM. Verzoekster moet dus aannemelijk maken dat de bestreden beslissing de beëindiging van haar leven tot gevolg zal hebben.

3.3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster ter gelegenheid van het zogenaamde ‘Dublin-interview’ verklaarde als reden waarom zij precies in België haar asielaanvraag wilde indienen dat het de keuze was van haar man die wegens haar ziekte België had uitgekozen (Terugnameverzoek, punt 19). Op de vraag “Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinreglement) zouden rechtvaardigen ?” antwoordde verzoekster: “Mijn man werd achtervolgd in Polen. Hij heeft zelfs twee maanden niet thuis overnacht in Polen uit angst.” (Terugnameverzoek, punt 21). Uit de verklaringen van verzoekster zelf kan dus niet worden opgemaakt dat haar transfer naar Polen levensbedreigend zou zijn. Het loutere feit dat de verwerende partij op de hoogte is van de psychologische toestand van verzoekster, ontslaat deze laatste niet van deze bewijslast om in concreto aan te tonen dat haar leven in gevaar is. Haar suïcidale neigingen staan los van de bestreden beslissing en volstaan niet om aan te tonen dat deze een schending inhoudt van artikel 2 van het EVRM.

3.3.6. De Raad merkt op dat het aan het verzoekschrift toegevoegde dossier over de detentiecentra in Polen uit 2008, dat verzoekster in haar middel niet verder bespreekt, evenmin als afdoende bewijs voor een schending van het recht op leven uit artikel 2 van het EVRM kan worden aanzien.

3.3.7. De Raad besluit dat in casu door verzoekende partij prima facie geen verdedigbare grief gestoeld op artikel 2 van het EVRM werd aangevoerd in de zin van artikel 13 van het EVRM.

3.3.8. In de huidige stand van het geding wordt het door verzoekster aangevoerde tweede middel niet onderzocht daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, wat concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

3.4.1. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer

indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. Aangaande het moeilijk te herstellen ernstig nadeel voert verzoeker na een theoretisch betoog het volgende aan:

*“(…)*

*Verzoekster voert op basis van concrete gegevens aan dat de uitvoering van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengt;*

*Verzoekster voert aan dat hij het voorwerp uitmaakt van een nakende uitwijzing naar Polen, aangezien zij te dien einde wordt vastgehouden in het gesloten centrum van Steenokkerzeel;*

*De verwerende partij is in het bezit van de medische stukken waaruit blijkt dat de medische toestand van verzoekster zeer ernstig is (stuk 3)*

*Verzoekster heeft in het verleden meermaals een zelfmoordpoging ondernomen; Nu wordt ze van haar vrijheid om te komen en te gaan beroofd; Ze is op de hoogte gesteld dat ze zal worden uitgewezen naar Polen, wat haar medische toestand heeft verergerd; Sinds ze is opgesloten heeft ze ook niet meer gegeten; Haar depressieve toestand laat het niet toe; Ze heeft iedere zin in het leven verloren;*

*Verzoekster meent dat in het licht van haar huidige medische situatie een verwijdering naar Polen een inbreuk zal uitmaken op artikel 2 E.V.R.M.; Ze is al immers zeer suïcidaal naar aanleiding van de gebeurtenissen in haar herkomstland; het gevoel van onveiligheid in Polen alsook de hele uitwijzingsprocedure als dusdanig, inclusief de detentie te dien einde, zullen verzoekster fataal worden;*

*Een mogelijke zelfdoding merkt verzoekster op als zijnde een onherstelbaar nadeel;*

*Bovendien meent verzoeker dat de bestreden maatregel op flagrante wijze niet voldoet aan de motiveringsvereisten waaraan een administratieve beslissing moet voldoen; Het nadeel dat verzoeker laat gelden is dat hij niet op afdoende wijze kennis heeft van de reden waarom de verwerende partij het gevaar voor verzoeker in Polen niet heeft aangemerkt als een grond om artikel 3.2. van de Dublin Verordening toe te passen;*

*Verzoeker heeft derhalve voldoende naar recht het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.”*

3.4.3. Uit het medisch attest van verzoekster van de Zwitserse migratiediensten van 30 juni 2011, een document van een hospitaal in Zwitserland van 8 augustus 2011 dat de medicatie opsomt, een attest van opname in een hospitaal in Zwitserland van 11 juli 2011 en de documenten betreffende de medische opvolging van verzoekster en haar echtgenoot in het centrum 127bis, kan worden afgeleid dat verzoekster aan een depressie lijdt. Dit gegeven wordt geenszins in twijfel getrokken. Verzoekster maakt echter niet concreet aannemelijk dat de transfer naar Polen haar mentale gezondheid negatief zou beïnvloeden, zoals zij beweert. De voorgelegde bewijsstukken laten immers niet toe te besluiten dat haar mentale toestand louter zou zijn veroorzaakt door de tenuitvoerlegging van de transfer naar Polen, noch dat deze daardoor wordt verergerd, zoals verzoekster suggereert.

3.4.4. Waar verzoekster haar mogelijke zelfdoding aanvoert als moeilijk te herstellen ernstig nadeel, dient te worden opgemerkt dat dit nadeel niet automatisch voortvloeit uit de tenuitvoerlegging van de beslissing en dat de eventuele schorsing van de tenuitvoerlegging geen garantie vormt dat een zelfdoding uitblijft. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de transfer naar Polen haar fataal zou worden. Uit het voorgelegde medisch attest van de Zwitserse migratiediensten van 30 juni 2011 werd immers al het volgende gesteld: *“Idées suicidaires nécessitent une hospitalisation”*. Verzoekster maakt verder niet in het minst aannemelijk dat haar psychische problemen niet in Polen zou kunnen worden behandeld. Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de grondvoorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel naast de ernst van de aangevoerde middelen, een aparte wettelijke voorwaarde uitmaakt om tot kunnen besluiten tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, waardoor een verwijzing naar het door hem aangevoerde ernstig middel niet van aard is om een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in zijnen hoofde aan te tonen (cf. RvS 22 maart 2011, nr. 212.193). Het door verzoekster aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan niet worden aanvaard.

Er werd geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.



Uit wat voorafgaat blijkt dat niet is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, §1 PR RvV. Deze vaststelling volstaat om vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

#### 4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. WELLENS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. WELLENS

F. TAMBORIJN